

Arrest

nr. 251 518 van 23 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 december 2020.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker werd op 27 februari 1989 geboren in Damascus waar hij heel zijn leven heeft gewoond en bezit de Syrische nationaliteit. Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in Griekenland in en begin 2017 kreeg hij er internationale bescherming toegekend. Op 22 december 2018 diende verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 18 maart 2019 werd voormeld verzoek door het Commissariaat-generaal niet-ontvankelijk verklaard aangezien verzoeker reeds internationale bescherming genoot in een andere EU-lidstaat, met name Griekenland. Op 12 december 2019 verwierp de Raad het door verzoeker ingediende beroep bij arrest met nummer 230 161.

Verzoeker diende op 24 juli 2020 huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming in. Hij herhaalt dat hij in Syrië twee keer werd opgesloten en dat hij hier verwondingen aan overhield. Bovendien, zo verklaart hij verder, ondervindt hij veel stress en angst omdat hij vreest te worden teruggestuurd naar Griekenland, waar de politie racistisch is en er geen veiligheid en stabiliteit is. Verzoeker wilde Griekenland reeds eerder verlaten, maar kreeg geen reisdocumenten. Hij dreigde er op straat te worden gezet, had er geen kans op onderwijs of gezondheidszorg en in België is hij in behandeling bij een psychotherapeut, zo stelt hij. Ter staving van zijn huidige verzoek legt verzoeker een attest voor van zijn psychotherapeut.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, merkt de commissaris-generaal wel degelijk op pertinente wijze op: "dat reeds in het kader van uw eerste verzoek werd besloten uw verzoek niet in overweging te nemen gezien u reeds internationale bescherming verkreeg in Griekenland en u geen elementen aanbracht die erop wezen dat u Griekenland diende te verlaten omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade." en motiveert hij op goede gronden: "U verwees immers enkel naar de levensomstandigheden in Griekenland als reden voor uw vertrek ginds. Dit volstond geenszins. De exacte motieven dienaangaande staan duidelijk weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. De Commissaris-generaal wees er voorts terecht op dat u, als persoon die internationale bescherming kreeg, speciale bescherming geniet tegen refoulement én bovendien, overeenkomstig het recht van de Europese Unie, een verblijfsrecht heeft alsook verschillende rechten en voordelen geniet, verbonden aan uw status.

U beperkt zich in uw huidige verzoek wat Griekenland betreft ook louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk de levensomstandigheden in Griekenland waar u dreigde op straat te worden gezet en geen kans op onderwijs of gezondheidszorg had. U verwijst tevens naar het feit dat de politie in Griekenland racistisch is en dat er geen veiligheid en stabiliteit is. De incidenten die u en uw familieleden in dit verband beschreven tijdens jullie eerste verzoek, waren echter niet dermate zwaarwichtig. U haalt nu geen andere concrete incidenten aan."

De Raad wijst erop dat door het louter herhalen van elementen en eerder afgelegde verklaringen de voorgaande appreciatie geenszins in een ander daglicht kan worden gesteld. De middelen zijn dan ook onontvankelijk in de mate dat zij betrekking hebben op de beslissing van de commissaris-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Immers, gelet op het arrest van de Raad waarbij het door verzoeker ingediende beroep hiertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat verzoeker hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze evenmin van dien aard dat zij afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beoordeling in de beslissing in het kader van een vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen

gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Waar verzoeker aangeeft het attest van zijn psychotherapeut te hebben voorgelegd als bijkomend stuk, stelt de Raad vast dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden, zowel in het kader van de bijzondere procedurele noden, als in het kader van de beoordeling van het verzoek (cfr. infra). De commissaris-generaal stelt echter vast dat het de appreciatie niet in positieve zin kan omkeren en geeft aan dat het enkel een indicatie vormt met betrekking tot verzoekers psychologische toestand, dewelke het Commissariaat-generaal niet in vraag stelt.

Verzoeker betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd of het werkelijk vaststaat dat hij actueel nog steeds over de internationale bescherming geniet in Griekenland en zet uiteen dat hij zelf onmogelijk dergelijk onderzoek kan voeren. Hij erkent verder in zijn betoog dat hij internationale bescherming kreeg toegekend door de Griekse autoriteiten en geeft aan Griekenland te hebben verlaten in december 2018, dat hij sindsdien niet meer terugkeerde, er geen officieel verblijf meer heeft en niet meer in contact staat met de Griekse overheid. Verzoeker voert vervolgens een theoretisch betoog aangaande de mogelijkheid dat de vluchtelingenstatus door de Griekse autoriteiten kan worden ingetrokken of beëindigd. Verzoeker meent dat de nodige informatie dient te worden opgevraagd bij de Griekse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming die hij in 2017 heeft verkregen in Griekenland.

De Raad beklemtoont dat in 2017 door Griekenland internationale bescherming werd toegekend aan verzoeker, hetgeen hij niet betwist. De Raad verwijst vervolgens naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. art. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

De Raad wijst er verder op de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° inderdaad bij het Commissariaat-generaal berust, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

In weerwil van verzoekers verzuchtingen, komt het aldus aan verzoeker zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Verzoeker voert slechts een algemeen hypothetisch betoog, doch brengt geen valabele argumenten, noch concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Verzoeker brengt aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou (kunnen) beschikken, noch toont zij aan dat hij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er zijn (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen, desgevallend vernieuwen.

Verzoeker betoogt dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en dat hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland naar zijn mening niet effectief maakt. Hij stelt zijn huidig verzoek te baseren op de erbarmelijke levensomstandigheden voor personen met een beschermingsstatuut in Griekenland en wijst in het bijzonder op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in zijn specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut. Verder haalt verzoeker zijn kwetsbaar profiel aan dat hij invult met het complete gebrek aan enig netwerk in Griekenland en zijn mentale situatie waardoor hij in zeer grote mate afhankelijk is van zijn omgeving. Hij voegt nog toe dat hij bovendien de Griekse taal niet spreekt en opgegroeid is in een andere cultuur (in Syrië), hetgeen naar zijn mening zijn afhankelijkheid nog groter

maakt terwijl de noodzakelijke ondersteuning in Griekenland (manifest) afwezig is. Verzoeker besluit dat de combinatie van deze elementen zijn situatie bijzonder kwetsbaar maakt.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer) de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Verzoeker dient zelf in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, in casu Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad wijst op het arrest van 12 december 2019 met nummer 230 161 waarin in het kader van verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming wordt geoordeeld: "Verzoeker en zijn (schoon)familie bleven maar in Griekenland zolang het duurde om een Grieks reisdocument te bekomen waarmee zijn konden uitreizen (zie notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7; verzoekers zus, p. 7-8; en verzoekers schoonbroer, p. 12). Dit roept vanzelfsprekend twijfels op bij de ernst waarmee zij in die periode huisvesting en werk zochten. Verzoeker beweert in onderhavig verzoekschrift weliswaar dat hij pas op 18 december 2017, en dus daags voor zijn vertrek uit Griekenland, op de hoogte werden gesteld van het feit dat de steun eind december 2017 zou stopgezet worden, doch dit strookt niet met de eerder afgelegde verklaringen op het CGVS, en waaruit blijkt dat verzoeker en zijn familieleden reeds op 3 december op de hoogte waren van dit gegeven (zie notities persoonlijk onderhoud verzoekers zus, p. 9). Hoe dan ook, nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij enige inspanningen gedaan heeft om alternatieve huisvesting, dan wel een manier om in zijn levensonderhoud te voorzien, te vinden. Aldus kan verzoeker niet in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Dat verzoeker met psychologische problemen kampt, wordt op zich niet betwist. Echter, uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Griekenland geen toegang zou hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg.

In de mate verzoeker aanvoert dat hij in Griekenland geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, benadrukt verweerder in zijn verweernota dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of verzoekers medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Griekenland en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door verzoeker aangehaalde medische problemen dienen verzoeker zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het is in het kader van deze procedure dat verzoeker dient aan te tonen dat de toegang tot adequate behandelingen in Griekenland beperkt is, en /of dat hem door de Griekse autoriteiten medische zorg wordt geweigerd. Verweerder wijst er op dat indien de Dienst Vreemdelingenzaken zou vaststellen dat verzoekers medische situatie inderdaad van dien aard is dat er dwingende humanitaire redenen bestaan die pleiten tegen een terugleiding naar Griekenland, dit een aanwijzing vormt dat verzoeker niet kan terugkeren naar het land waar hem een internationale beschermingsstatus werd verleend, waardoor er dan ook dient besloten er niet langer toepassing kan gemaakt worden van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Echter, tot op heden heeft verweerder noch de Raad kennis van het feit of verzoeker een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, en zo ja of hij reeds een beslissing heeft ontvangen.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker brengt geen elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en hij er in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen,

is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker in concreto aantoonde dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. (eigen onderlijning).

Verzoeker beperkt zich aldus in zijn verzoekschrift in wezen tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Dit is niet van dien aard dat het afbreuk doet aan of een ander licht werpt voormelde beoordeling, noch op hetgeen werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Dit is evenmin het geval waar verzoeker enkele algemene beweringen opwerpt. Verzoeker maakt door naar zijn kwetsbaar profiel te verwijzen niet in concreto aannemelijk in Griekenland geen toegang te hebben tot onder meer de nodige ondersteuning, (taal)onderwijs, of de arbeids- en woningmarkt, laat staan dat hij aantoonde dat hij bij de Griekse autoriteiten een eventuele gebrekkige toegang zou hebben aangekaart en hij in Griekenland de aan zijn beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden. Waar hij verwijst naar zijn mentale situatie en het neergelegde attest, treedt de Raad het standpunt van de commissaris-generaal zoals geformuleerd in de bestreden beslissing bij dat dit de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet in positieve zin kan omkeren. Betreffende de toegang tot adequate medische zorg, kan tevens genoegzaam naar hogerstaande beoordeling in het arrest van 12 december 2019 worden verwezen waaraan geen afbreuk wordt gedaan.

De Raad wijst er verder op dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dergelijke informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter, net zoals dit eerder in het kader van zijn vorig verzoek werd vastgesteld, in gebreke blijft. Verzoeker voert slechts een algemeen betoog geënt op eerdere verklaringen, hetgeen niet afdoende is. De Raad benadrukt in dit kader eveneens dat de loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om vast te stellen dat elke internationaal beschermde die in het land verblijft er een geprononceerde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Waar verzoeker verwijst naar (de afwezigheid van) het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad er nog op dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen

aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Het algemeen en herhalend verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de in casu pertinente motieven van de bestreden beslissing die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontcrachten.

4.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, verwijst de verzoekende partij naar haar aanvullende nota met medische en psychologische attesten en wijst zij erop dat haar kwetsbaar profiel duidelijk blijkt uit deze bijkomende nota.

De verzoekende partij herhaalt in haar aanvullende nota summier haar betoog uit haar verzoekschrift waarna zij haar kwetsbaar profiel benadrukt en een weergave geeft van wat naar haar mening blijkt uit de door haar gevoegde stukken, die zij in haar inventaris benoemt als "*Psychologisch attest van mevr. A. P. dd. 12.01.2021*", "*Medisch attest van Dr. C. V. dd. 27.01.2021*" en "*Foto's van de verwondingen van verzoeker dd. 27.01.2021*". Naar de mening van de verzoekende partij maakt de combinatie van de elementen haar bijzonder kwetsbaar terwijl de nodige omkadering in Griekenland ontbreekt en werd het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig gevoerd. Er blijkt niet dat er (effectieve) mogelijkheden zouden zijn voor haar om een menswaardig leven op te bouwen in Griekenland gelet op haar persoonlijk (kwetsbaar) profiel, aldus de verzoekende partij.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperkt zich immers louter tot het voeren

van een algemeen herhalend betoog, zonder dat zij *in concreto* ingaat op de in voormelde beschikking opgenomen grond, laat staan dat zij daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de in die beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

De Raad stelt immers vast dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de gronden van voormelde beschikking waar in het kader van de door haar aangevoerde argumenten wordt gesteld:

“Waar verzoeker aangeeft het attest van zijn psychotherapeut te hebben voorgelegd als bijkomend stuk, stelt de Raad vast dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden, zowel in het kader van de bijzondere procedurele noden, als in het kader van de beoordeling van het verzoek (cfr. infra). De commissaris-generaal stelt echter vast dat het de appreciatie niet in positieve zin kan omkeren en geeft aan dat het enkel een indicatie vormt met betrekking tot verzoekers psychologische toestand, dewelke het Commissariaat-generaal niet in vraag stelt.

(...)

Verzoeker betoogt dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en dat hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland naar zijn mening niet effectief maakt. Hij stelt zijn huidig verzoek te baseren op de erbarmelijke levensomstandigheden voor personen met een beschermingsstatuut in Griekenland en wijst in het bijzonder op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in zijn specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut. Verder haalt verzoeker zijn kwetsbaar profiel aan dat hij invult met het complete gebrek aan enig netwerk in Griekenland en zijn mentale situatie waardoor hij in zeer grote mate afhankelijk is van zijn omgeving. Hij voegt nog toe dat hij bovendien de Griekse taal niet spreekt en opgegroeid is in een andere cultuur (in Syrië), hetgeen naar zijn mening zijn afhankelijkheid nog groter maakt terwijl de noodzakelijke ondersteuning in Griekenland (manifest) afwezig is. Verzoeker besluit dat de combinatie van deze elementen zijn situatie bijzonder kwetsbaar maakt.

De Raad wijst op het arrest van 12 december 2019 met nummer 230 161 waarin in het kader van verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming wordt geoordeeld: “Verzoeker en zijn (schoon)familie bleven maar in Griekenland zolang het duurde om een Grieks reisdocument te bekomen waarmee zijn konden uitreizen (zie notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7; verzoekers zus, p. 7-8; en verzoekers schoonbroer, p. 12). Dit roept vanzelfsprekend twijfels op bij de ernst waarmee zij in die periode huisvesting en werk zochten. Verzoeker beweert in onderhavig verzoekschrift weliswaar dat hij pas op 18 december 2017, en dus daags voor zijn vertrek uit Griekenland, op de hoogte werden gesteld van het feit dat de steun eind december 2017 zou stopgezet worden, doch dit strookt niet met de eerder afgelegde verklaringen op het CGVS, en waaruit blijkt dat verzoeker en zijn familieleden reeds op 3 december op de hoogte waren van dit gegeven (zie notities persoonlijk onderhoud verzoekers zus, p. 9). Hoe dan ook, nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij enige inspanningen gedaan heeft om alternatieve huisvesting, dan wel een manier om in zijn levensonderhoud te voorzien, te vinden. Aldus kan verzoeker niet in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Dat verzoeker met psychologische problemen kampt, wordt op zich niet betwist. Echter, uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Griekenland geen toegang zou hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg.

In de mate verzoeker aanvoert dat hij in Griekenland geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, benadrukt verweerder in zijn verweernota dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of verzoekers medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Griekenland en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door verzoeker aangehaalde medische problemen dienen verzoeker zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het is in het kader van deze procedure dat verzoeker dient aan te tonen dat de toegang tot adequate behandelingen in Griekenland beperkt is, en /of dat hem door de Griekse autoriteiten medische zorg wordt geweigerd. Verweerder wijst er op dat indien de Dienst Vreemdelingenzaken zou vaststellen dat verzoekers medische situatie inderdaad van dien aard is dat er dwingende humanitaire redenen bestaan die pleiten tegen een terugleiding naar Griekenland, dit een aanwijzing vormt dat verzoeker niet kan terugkeren

naar het land waar hem een internationale beschermingsstatus werd verleend, waardoor er dan ook dient besloten er niet langer toepassing kan gemaakt worden van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Echter, tot op heden heeft verweerder noch de Raad kennis van het feit of verzoeker een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, en zo ja of hij reeds een beslissing heeft ontvangen.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker brengt geen elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en hij er in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker in concreto aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Gelet op voorgaande toont verzoeker niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. (eigen onderlijning)."

De Raad herinnert eraan dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), rechtspraak waar in de beschikking reeds naar werd verwezen, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke.

De verzoekende partij dient zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het herhalen van eerder afgelegde verklaringen of hierop verder borduren, zoals de verzoekende partij doet, is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan of een ander licht te kunnen werpen op hetgeen werd vastgesteld in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat in voormelde beschikking werd aangegeven dat in het arrest van de Raad van 12 december 2019 met nummer 230 161, gevelde in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij, werd geoordeeld: "Hoe dan ook, nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij enige inspanningen gedaan heeft om alternatieve huisvesting, dan wel een manier om in zijn levensonderhoud te voorzien, te vinden. Aldus kan verzoeker niet in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen." Vervolgens wordt aangaande het kampen met psychologische problemen door de verzoekende partij, in voormeld arrest aangegeven dat dit op zich niet wordt betwist, doch dat "uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Griekenland geen toegang zou hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg." waarna nog wordt verwezen naar de toepassing van de procedure met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad herneemt vervolgens volgende grond van voormelde beschikking: *“Verzoeker beperkt zich aldus in zijn verzoekschrift in wezen tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Dit is niet van dien aard dat het afbreuk doet aan of een ander licht werpt voormelde beoordeling, noch op hetgeen werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Dit is evenmin het geval waar verzoeker enkele algemene beweringen opwerpt. Verzoeker maakt door naar zijn kwetsbaar profiel te verwijzen niet in concreto aannemelijk in Griekenland geen toegang te hebben tot onder meer de nodige ondersteuning, (taal)onderwijs, of de arbeids- en woningmarkt, laat staan dat hij aantoont dat hij bij de Griekse autoriteiten een eventuele gebrekkige toegang zou hebben aangekaart en hij in Griekenland de aan zijn beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden. Waar hij verwijst naar zijn mentale situatie en het neergelegde attest, treedt de Raad het standpunt van de commissaris-generaal zoals geformuleerd in de bestreden beslissing bij dat dit de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet in positieve zin kan omkeren. Betreffende de toegang tot adequate medische zorg, kan tevens genoegzaam naar hogerstaande beoordeling in het arrest van 12 december 2019 worden verwezen waaraan geen afbreuk wordt gedaan.” (eigen onderlijning).*

Wat de attesten gevoegd bij de aanvullende nota betreft, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij haar psychologische-medische situatie op zich niet wordt betwist, doch dat uit niets blijkt en zij (hiermee) niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag, in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming geen toegang heeft tot en beroep kan doen op de gezondheidszorg aldaar. Wat haar medische en psychologische problemen op zich betreft, beklemt de Raad dat verzoekende partij zich hiervoor dient te wenden tot de procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bovendien, waar in de attesten gewag wordt gemaakt van het feit dat verzoekende partij in Griekenland mishandeld zou zijn geweest en wordt verwezen naar de gebeurtenissen en verwondingen, betreft dit slechts een loutere weergave van verzoekende partij haar verklaringen, hetgeen louter blote beweringen betreffen, en toont verzoekende partij hoe dan ook niet aan dat zij in Griekenland, waar zij internationale bescherming geniet, geen beroep kon/kan doen op en zij geen hulp en/of bescherming zou kunnen verkrijgen vanwege de Griekse politie en meer in het algemeen de Griekse autoriteiten.

Met haar betoog, door nogmaals te wijzen op haar kwetsbaar profiel en stukken bij te brengen met hetzelfde doel, kan de verzoekende partij geen ander licht werpen op het vastgestelde. Dit is evenmin het geval waar de verzoekende partij voorhoudt dat het onderzoek naar haar specifieke situatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig is gevoerd. De Raad beklemt dat elk verzoek op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt en dat het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft echter, net zoals dit eerder in het kader van haar vorig verzoek werd vastgesteld, in gebreke. De verzoekende partij voert immers slechts een algemeen betoog dat in het verlengde ligt van eerdere verklaringen, hetgeen niet afdoende is.

De Raad besluit dat de verzoekende partij in wezen een algemeen herhalend betoog voert geënt op eerdere verklaringen en slechts aangeeft een andere mening te zijn toegedaan waarbij zij zowel de reeds vaststaande beoordeling als de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking uit het oog verliest, hetgeen niet volstaat. Het weze herhaald dat het louter verder borduren op hetzelfde relaas en het toevoegen van stukken in dezelfde zin, niet van aard zijn afbreuk te doen aan het vastgestelde.

De verzoekende partij slaagt er niet in nieuwe elementen aan te voeren in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS